

MINUNILE LUMII

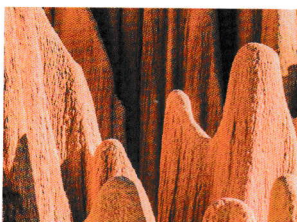
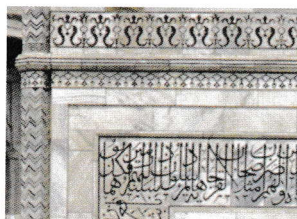
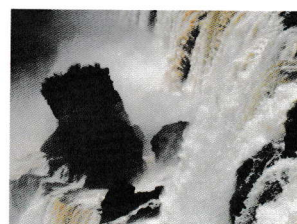
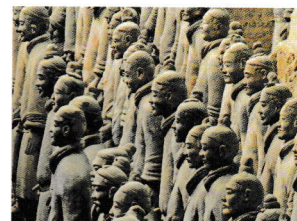
CEL MAI BUN GHID ILUSTRAT

Explorați și descoperiți
minunile lumii!

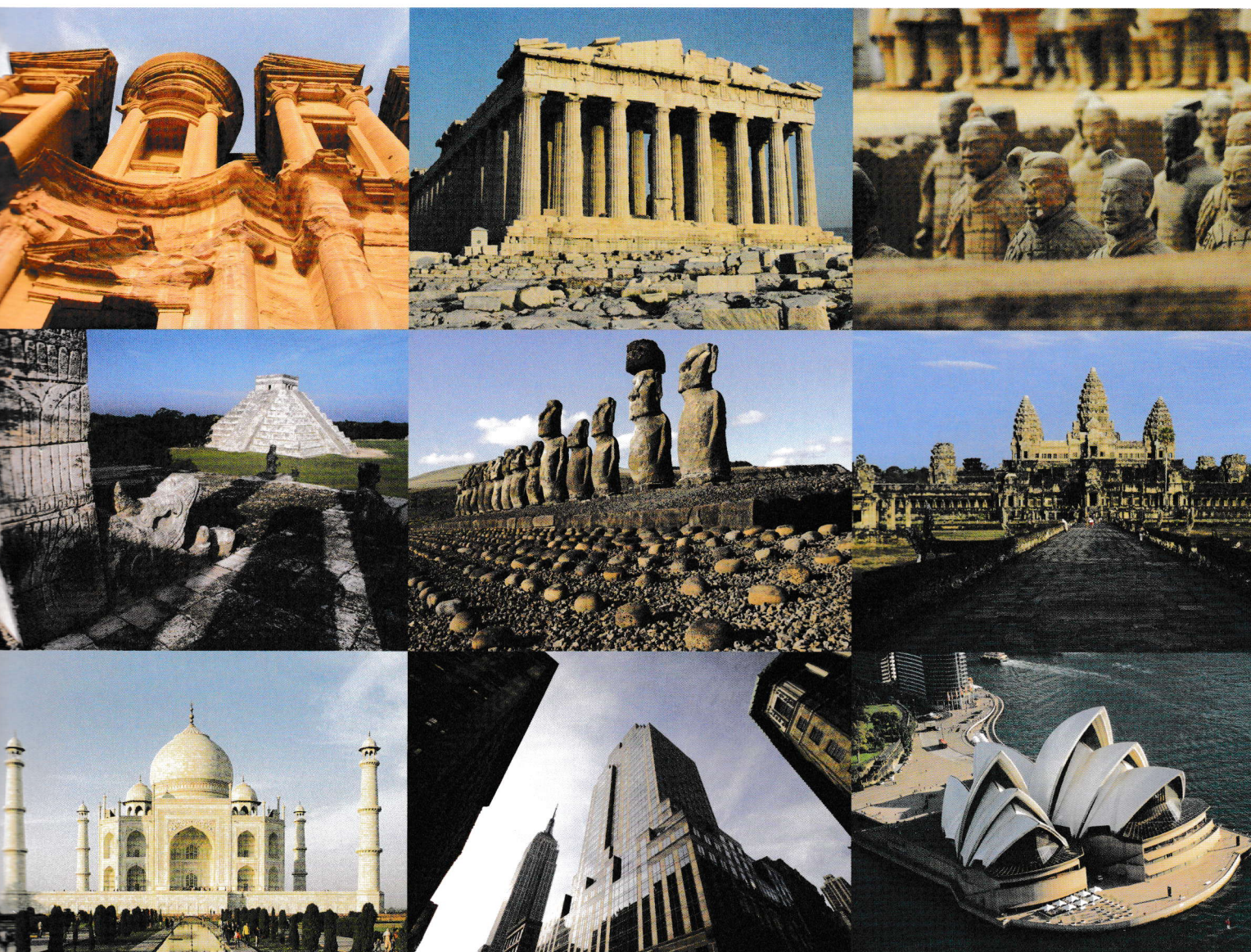
Traducere din engleză: Luana Schidu

CUPRINS

6	Introducere	156	MINUNI ALE NATURII
8	MINUNI CREATE DE MÂNA OMULUI	158	Paradisul în stare pură
10	Impulsul creator al ființelor umane	160	Antarctica
12	Stonehenge	168	Insulele Galápagos
20	Piramidele de la Giseh	176	Amazonia
28	Valea Regilor	184	Cascadele de pe Iguazú
36	Petra	192	Sahara
44	Acropole	200	Parcul Național Virunga
52	Armata de teracotă	208	Kilimanjaro
60	Colosseum	216	Anjajavy
68	Teotihuacán	224	Himalaya
76	Liniile Nazca	232	Cascada Niagara
84	Chichen Itzá	240	Marele Canion
92	Moai	248	Tongariro
100	Angkor Wat		
108	Machu Picchu		
116	Orașul Interzis		
124	Bazilica Sfântul Petru		
132	Tāj Mahal		
140	Empire State Building		
148	Opera din Sydney		

MINUNI CREATE DE MÂNA OMULUI

STONEHENGE

Stonehenge O aură de mister înconjoară construcția și menirea acestui complex megalitic, aflat la 120 km la vest de Londra.

Misterul pietrelor

Secole de-a rândul, au fost emise și dezbătute numeroase teorii despre cercurile de menhire găsite la Stonehenge. Cu toate acestea, misterul și fascinația pe care le generează au străbătut timpul și ne intrigă și în ziua de astăzi.

O construcție ale cărei origini sunt îngropate adânc într-o istorie necunoscută constituie o invitație de a explora misterul. La circa 120 km la vest de Londra, pe câmpiile de lângă Salisbury, pe un terasament deschis măsurând aproape 100 m în diametru, se înalță o astfel de construcție: Stonehenge. Acest monument megalitic, construit de-a lungul a peste două milenii, cu aproape 5 000 de ani în urmă, a desfăcut ferestrele imaginației noastre. Unele dintre ideile și fanteziile noastre au apărut odată cu cercetările științifice și studiile care au încercat să dezvăluie cum și de ce niște menhire enorme, cântărind până la 25 de tone, au fost îngropate în cerc, aliniate la mișcările Soarelui și ale Lunii, de către o civilizație din neolitic, despre care nu se știe, practic, nimic.

Merlin, druzii și uriașii pietrificați

În prima jumătate a secolului al XII-lea, clericul galez Geoffrey of Monmouth a relatat în scrierile sale o legendă populară: că pietrele de la Stonehenge erau niște uriași pietrificați, iar cercurile pe care le-au

format erau cunoscute ca Dansul Uriașilor. Preotul, pasionat de legenda regelui Arthur, a scris *Profeția lui Merlin* și *Viața lui Merlin* între anii 1135 și 1154. El atribuia menhirele vrăjitorului, care ar fi adus pietrele din Irlanda cu ajutorul unui grup de cavaleri bretoni. Scria chiar că ele serveau drept monument pentru Uther Pendragon, tatăl regelui Arthur. Aceasta este prima menționare scrisă a complexului Stonehenge.

Astăzi se știe că tehnica târării folosită de civilizațiile primitive, înainte de Epoca Cuprului, era o metodă inteligentă și eficientă de a ridica o astfel de construcție, ceea ce spulberă ideea că pentru prezența ei ar fi fost responsabilă magia. Cu toate acestea, legenda promovată în cea mai mare parte a Evului Mediu a fost aceea că monumentul ar fi fost creat de druzi, preoții triburilor celtice, ca templu ce servea unor scopuri rituale, pentru a invoca zeii naturii. Această credință s-a întărit în secolul al XVII-lea, când istoricul și scriitorul John Aubrey și-a scris teoria care făcea legătura între originile monumentului Stonehenge și

↑ **Cercuri** Complexul de la Stonehenge este structurat din patru inele concentrice de menhire și triliți de diferite mărimi.

acest grup de preoți păgâni. La începutul secolului al XVIII-lea, această teorie a fost susținută în continuare de doctorul și arheologul englez William Stukeley, un fanatic al druizilor, care era influențat și de statutul său de francmason. Ideile lui Stukeley au avut consecințe. Vechiul Ordin al Druizilor, un grup francmasonic din Londra creat în 1833, și-a adunat membrii la Stonehenge la fiecare solstițiu de vară spre a executa așa-zise ritualuri druidice, până în 1985, când guvernul britanic a dat o lege pentru protejarea și preservarea monumentului, care interzicea astfel de acte.

Cu toate acestea, în secolul al XVII-lea, au apărut alte versiuni ale misterului. Bisericile catolică și anglicană priveau cu suspiciune monumentele megalitice, afirmând că sunt temple ce ar putea susține vrăjitoria și

venerarea diavolului. În consecință, țăranii din localitățile învecinate au folosit pietre de la Stonehenge pentru a-și clădi case, cu sentimentul popular că astfel contribuie la distrugerea construcției blestemată. Teoria prestigiosului arhitect Inigo Jones a fost mai puțin distructivă: în 1620, la porunca lui Iacob I al Angliei și al VI-lea al Scoției, el a cercetat formațiunile circulare împreună cu o echipă de experți, ajungând la concluzia că Stonehenge a fost un templu roman, dedicat lui Caelus (echivalentul zeului grec Uranus), construit în 79 î.H.

Cercetarea lui Sir Norman Lockyer, la începutul secolului al XX-lea, a făcut legătura între formațiunile misterioase, observațiile astronomice și un loc unde civilizațiile antice venerau Soarele și Luna. Primele lui calcule datau încheierea construcției în circa 1800 î.H., desființând astfel teoria că ar fi fost ridicată de druizii celtici, care au populat sudul Angliei din 300 î.H. Ele au desființat și teoria templului roman a lui Jones, căci romanii au ajuns în Insulele Britanice abia în jurul anului 55 î.H., sub comanda lui Iulius Cezar.

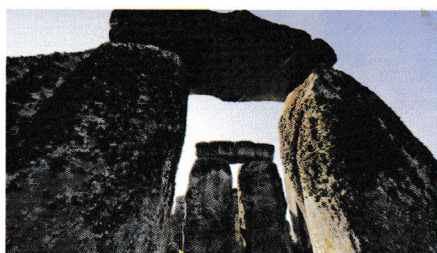

⚡ **Șanț** Monumentul este înconjurat de un șanț circular cu diametrul de 104 m.

↑ **Vestigii** Din zecile de monoliți, numai câțiva au rămas în picioare. Cu toate acestea, ei ne ajută să ne facem o idee despre cum arăta complexul la origini.

⚡ **Imenși** Cele mai mari blocuri monolitice cântăresc până la 25 de tone fiecare.

↑ **Triliți** Cercul interior este făcut din triliți: două menhire încununate de o lespede orizontală.

Progresele arheologice și tehnologice din ultimul secol au ajutat la rafinarea cunoștințelor despre sit. Astfel, s-a înțeles că Stonehenge a fost construit în trei etape. Prima a început în jurul anului 3100 î.H.; aceasta a presupus excavarea a 56 de găuri care înconjoară formațiunea, cunoscute drept „găurile lui Aubrey”, și introducerea pietrelor numite „cele patru anotimpuri”. Cea de-a doua etapă a început abia la o mie de ani după aceea, când au fost așezate în semicerc 80 de blocuri de calcar. Acest tip de piatră a fost găsit în Dealurile Preseli, în sud-vestul Țării Galilor, la 320 km de Stonehenge. Se speculează că ar fi fost transportate pe plute de pe coasta galeză până la Bristol, apoi pe râul Avon, în amonte, iar după aceea au fost deplasate pe uscat pe niște role făcute din trunchiuri de copaci. Alte roci de siliciu au fost transportate din Dealurile Marlborough, la circa 30 km la nord de locul monumentului. Cea de-a treia etapă a început în jurul anului 1500 î.H., când, după toate probabilitățile, au fost așezați aici triliții și piatra de altar. Se crede că situl a fost abandonat 400 de ani mai târziu. Să fi fost un loc de rugăciune sau poate un observator astronomic? Misterul e încă neelucidat.

Un cerc perfect

Stonehenge a fost construit în mai multe etape; cu toate acestea, se crede că și-a căpătat forma finală în jurul anului 1500 î.H.

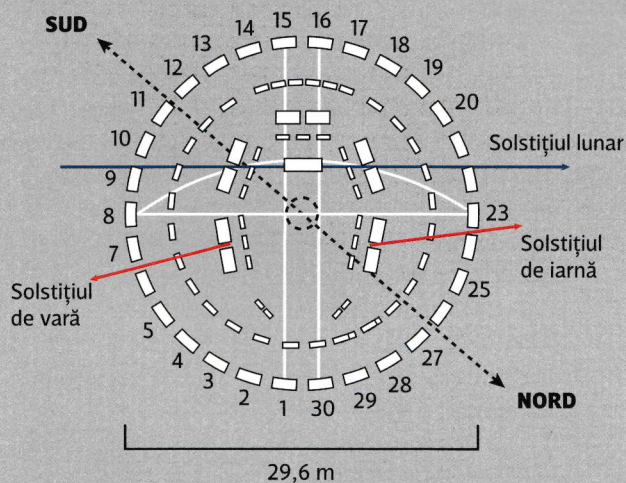
Soarele La solstițiul de vară, soarele traversează axa construcției. Ca urmare, se crede în general că constructorii complexului aveau cunoștințe de astronomie.

Al doilea inel Format din blocuri de calcar mai mici decât cele din cercul exterior.

Buiandrug Lespezile orizontale cântăresc 7 tone. Se presupune că au fost ridicate cu ajutorul unor turnuri făcute din trunchiuri de copaci.

STRUCTURA

Stonehenge este format din cercuri concentrice de megaliti de până la 5 m înălțime. Este perfect aranjat pe sol pentru a calcula deplasarea Soarelui și a Lunii și a prezice solstițiile și eclipsele.

Altarul în centru,
se află o lespede de
mică.

Al patrulea inel Conține un
dolmen, structură în formă de
potcoavă, compusă din
19 menhire măsurând
3 m înălțime.

Primul inel Are 30 m în diametru și
conține 30 de monoliți din calcar,
cântărind fiecare 25 t, uniți de un
buiandrug continuu. Astăzi, mai sunt
în picioare numai 7.

Al treilea inel Un ansamblu de
cinci triliți aranjați în formă de
potcoavă. Fiecare este format
din două menhire încununate
de un buiandrug de 4,4 m.

